

Hoe dichterbij Jezus, hoe meer je leeft! **(Johannes 7:37-39)**

*Liturgie zondagmorgen 29 mei 2011
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God (trinitarisch)
 Psalm 117, gevolgd door Opwekking 54
 Gebed
 Lezen: Efeziërs 1:3-14
 Psalm 32:1,3
 Tekst: Johannes 7:37-39
 Verkondiging
 Opwekking 488
 De wet van het leven
 Liedboek 473:1,2,5,6,9,10
 Openbare geloofsbelijdenis David, Bertis, Marjanne, Arjan en Simone
 Zegen voor deze jongeren
 Psalm 134:3, gevolgd door Gezang 64
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Gezang 162:1,4 (melodie 'The Rose')
 Zegen van God
 Overhandiging belijdenisgeschenken

Vorig weekend zou de wereld vergaan.

Zaterdag 21 mei, 6 uur Amerikaanse tijd – om precies te zijn.

Luidkeels werd de 'Dag des oordeels' aangekondigd, ook in ons land.

Immers, zo verkondigden de plakaten: 'de Bijbel garandeert het'.

Inmiddels zijn we ruim een week verder, en het is niet gebeurd.

Amerikanen die op Times Square het moment afwachtten waren blij.

Net een tikkie té uitbundig juichten ze dat het oordeel niet gekomen was.

Waren ze daar diep in hun hart dan toch een beetje bang voor?

Een 14-jarig Russisch meisje pleegde enkele uren ervóór zelfmoord.

Zó bang was ze voor alles wat komen zou.

Uitverkoren christenen zouden worden opgenomen.

Maar wij, zo schreef ze in haar dagboek, zijn niet uitverkoren

en zullen hier op aarde vreselijke dingen ondergaan.

Nou, dat wilde zij onder geen beding meemaken,
en daarom sloeg ze de hand aan zichzelf.

Is haar angst *ten diepste* ook niet die van ons allemaal?

Een angst die aangewakkerd wordt door alle rampen die plaatsvinden.

Een verschrikkelijke tsunami in Japan, met in z'n kielzog een kernramp.

Een allesvernietigende orkaan in Amerika...

Voedt dat ook bij ons niet de angst dat deze wereld vergaat?

't Is maar net hoe goed we die angst kunnen hanteren, of wegedeneren.

Maar ergens zit die angst er bij ieder mens.

Angst dat dit leven een keer ophoudt.

Tegelijk zit daarachter een heel diep geworteld verlangen naar *leven*.

Viel me nog weer op bij Rob de Nijs, die van de week langskwam op TV.

Wordt beslist een dagje ouder, maar hard werken doet –ie nog steeds.

Want, zo zei hij, dan voel je tenminste dat je *lééft*.

En met zijn nieuwe vrouw wil hij ook dolgraag een kind.

Lukt op dit moment nog even niet, maar: als ik 90 ben, heb ik een kind...

Klinkt als iemand die uit alle macht de toekomst veilig wil stellen.

Op z'n minst de komende 20 jaar.

Je wilt als mens niets liever dan voelen dat je leeft.

Ook als de ouderdom toeslaat, of – bij jongeren – de verveling.

Dan ga je in het weekend in ieder geval helemaal los.

Want het leven moet bruisen, je moet het intens be-leven.

Maar vroeg of laat volgt de kater.

En kijk je achter de ultieme bevrediging in een groot gapend gat.

Of je wordt zwaar teleurgesteld, gekwetst, misbruikt.

Waardoor je er niet veel meer van verwacht, zeker niet in het hier en nu.

*

Juist daarover gaat de boodschap die Jezus verkondigt in onze tekst. Ook hij brengt luidkeels een boodschap aan de man, maar dan juist in de kerk.

En ook zijn boodschap heeft te maken met de eindtijd.

Maar dan als een tijd waarin alles en iedereen weer opleeft.

Een tijd waar binnen de kerk al eeuwen naar werd uitgezien.

En juist op dit moment werd het feest gevierd wat daarover ging.

Het Loofhuttenfeest.

Woorden uit de Bijbel stonden centraal tijdens dit feest:

“Met vreugde zullen jullie water scheppen uit de bronnen van het heil”.

Met andere woorden: er komt een tijd, dan kun je je geluk niet op, dan plenst het leven je aan alle kanten tegemoet, en er komt geen einde meer aan. (Js.12)

En dat werd tijdens dit feest ook voortdurend zichtbaar gemaakt.

Het Loofhuttenfeest duurde maar liefst zeven dagen.

Aan het begin van iedere dag ging de priester naar een bepaalde vijver, begeleid door de menigte feestvierders, en daar schepte hij water in een gouden kruik.

Die bracht men dan onder veel muziek en dans naar de tempel.

Waar de priester het uitgoot boven een schaal met doorboorde bodem.

Dus al dit water gutste er luid kletterend door heen.

Nou, dat was me een happening, niet te zuinig.

Men zei zelfs dat je nog nooit echte vreugde had gekend, als je nog niet bij deze waterceremonie was geweest!

En op de zevende dag kwam dit ritueel dan tot een climax.

Dan werd de kruik met water maar liefst 7 keer om het altaar gebracht: de spanning werd opgevoerd, en opgevoerd, vóórdat het water dan *eindelijk* werd uitgegoten...

en daardoor was de blijdschap vervolgens natuurlijk des te intenser.
Je voelde het tot in je tenen!

En het was net alsof men dat dit jaar sterker beleefde dan ooit.
Werd de verwachting over een heilstijd tijdens dit feest weer gevoed,
de verwachtingen waren sowieso al steeds hoger gespannen door Jezus.
Meteen aan het begin van dit feest keek men daarom al om zich heen:
is Jezus er ook? (7:11)

Niet iedereen zag weliswaar heil in deze man.
Maar wel werd er overal over hem gesproken (7:12).

Logisch ook.

Want overal waar Jezus kwam, daar gebeurde wat.
Op een bruiloft die door gebrek aan wijn in het water dreigde te vallen,
veranderde Jezus water in wijn, van een kwaliteit waar je 'U' tegen zei.
Als zei Hij daarmee: voel met elkaar maar dat je leeft, en geniet ervan!
Op de heilige plek van de Joden
veegde Jezus de vloer aan met hun handel en wandel.
Waarmee Hij zei: het leven met God is geen bedrijf,
God nodigt jullie uit bij Hem thuis, als een vader zijn kind.

Overal waar Jezus kwam, daar kwam leven.
Ook al kwam Hij daarmee ver buiten het kerkelijke erf.
Jezus bracht hemelse liefde in een ronduit heidens dorp v/d Samaritanen.
Even later redt Hij het kind van een heidense hoofdman van de dood.
En een man die door iedereen was opgegeven, al 38 jaar verlamd,
Jezus zoekt hem op en laat hem weer op eigen benen staan.

En als duizenden mensen niet meer bij Hem zijn weg te slaan,
bekommert Jezus zich persoonlijk om hun dagelijks brood
en maakt daarmee duidelijk dat ook dat bij Hem in goede handen is.

Je kunt je voorstellen dat de spanning met de dag stijgt:

wie is deze man? Zou Hij ...?

Zou God nu eindelijk de tijd laten aanbreken

van de ongekende vreugde, en vrede?

Zie je?

En op dit feest komen die twee lijnen dus als nergens anders bij elkaar.

De intense verwachting van een nieuwe tijd, een echte heilstijd – met vreugde zullen jullie eens water scheppen uit de bronnen v/h heil.

En de hooggespannen verwachtingen rond de persoon van Jezus –

is Hij ook op dit feest, heeft iemand Hem al gezien,

zou dit niet hét moment zijn om Zichzelf te bewijzen aan iedereen? (7:4)

Eens voor altijd een verpletterende indruk te maken

en vriend en vijand voorgoed aan zich te binden?

*

Kijk, en juist wanneer iedereen op dat Loofhuttenfeest dan denkt

dat dit het absolute hoogtepunt was,

die waterceremonie waarin maar liefst 7 keer de gouden kruik om het

altaar werd gebracht, vóórdát het water luid kletterend naar beneden viel,

juist dan gaat Jezus staan en vraagt luidkeels om aandacht.

Hij roept het al die feestvierders toe:

“Verlangen jullie er óók zo naar?

Ben je weer helemaal in de ban van dat bruisende leven dat komt?

Kom dan bij Mij, Ik kan het je geven!

Jullie verlangen kan vandaag nog bij Mij worden vervuld,

en jullie intense dorst naar écht leven gestild.”

Voel je?

Daarmee zet Jezus zichzelf in één klap op de kaart.

Maar dan niet door een nog groter wonder te doen dan Hij al heeft gedaan

maar door de aandacht te verplaatsen ván het wonder naar Zichzelf.
Ván dat wat wij zien als het ultieme leven:
gezondheid, liefdesgeluk, eten en drinken, en dat liefst zo lang mogelijk,
náár ... ja naar die diepe leegte daarachter,
dat verlangen naar écht leven, vanuit een hárt dat weer volop leeft.

Niet dus dat dat andere er bij Jezus niet meer toe doet.
Anders had Hij al die wonderen natuurlijk nooit gedaan.
Als dat totaal niet belangrijk voor Hem was.
Nee, met al die wonderen wéés Hij de mensen juist op het leven.
Maar dan wel het leven dat alleen Hij kon geven.
Met een trouwfeest is niets mis, met eten en drinken ook niet,
maar... hoe zit het met de bron van dat leven?

“Rivieren van levend water
zullen stromen uit het hart van wie in mij gelooft,”
zo roept Jezus al die mensen daar in de tempel toe.
Ja? Er gaat dus leven stromen úit jou, en úit mij.

Terwijl wij voortdurend op zoek zijn naar leven dat stroomt náár mij.
Wie geeft er om mij?
Wie houdt er echt van mij?
Wie ziet mij staan?
Wie durft het leven met mij aan?
Wie zorgt ervoor dat ook ik van het leven genieten kan?
Allemaal dezelfde beweging: van anderen, naar jou.

Maar Jezus zegt: er gaat leven stromen vanuit jou, náár die ander.
Niet maar een beetje, maar één grote en krachtige rivier.
Niet op een manier van:
dat móet, dat hóórt, denk toch niet steeds zó aan jezelf...
Nee: dat gaat *gebeuren*, als jij in mij gelooft... èn drinkt.

Kennelijk kun je dat leven waar jij zo naar snakt, indrinken bij Hem.
Dat waarvoor jij met alles wat in je is zoekt bij die ander,
jij wilt immers óók leven, je wilt vóelen dat je leeft...
dat moet je vanaf nu niet meer zoeken bij die ánder, maar bij Jézus.
Omdat je het bij Hem pas echt vindt.

Hoe dichterbij Jezus, hoe meer je leeft. De Bijbel garandeert het.
Eeuwen en eeuwen werd er al over gesproken, in het Oude Testament.
Nu wordt het eindelijk realiteit.
Of liever, straks, als Jezus weer naar de hemel is gegaan.
Maar inmiddels is dat gebeurd, donderdag hopen we 't weer te vieren.
Jezus is naar de hemel gegaan.
En dit wat Jezus hier al zegt *is* toen ook werkelijkheid geworden.

Enkele weken geleden stonden we er hier in de kerk bij stil:
"Maak ons tot een zegen hier in de woestijn".
Duizenden mensen gaven zich gewonnen aan Jezus,
10 dagen na Zijn hemelvaart.
En toen begon het inderdaad te stromen.
Met elkaar leefden ze in heerlijke harmonie.
Ze deelden hun hele hebben en houden met elkaar.
Aten. Dronken. Waren vrolijk.
Hadden oog voor de nood en zorgden dat die gelenigd werd.
Hier werd overduidelijk geleefd.
Op een manier die geen van die mensen ooit eerder had gekend!!

Inderdaad: hoe dichterbij Jezus, hoe meer je leeft.
Mensen worden geduldig richting elkaar, en vol goedheid.
Ze zijn niet langer jaloers, want hun hart is al helemaal vol dankzij Jezus.
Ze zijn niet langer op zichzelf gericht, als puntje bij paaltje komt.
Ze gaan niet richting elkaar zitten zwartepieten, en veroordelen.
Maar helpen degene die onderuit ging vol liefde weer overeind.

Dát is wat Jezus hier al voorzegt.
Hoe dichterbij Mij, hoe meer je leeft.

Waarom?

Wel, Jezus zèlf was geduldig, en vol goedheid,
niet uit op zijn eigen belang maar dat van de mensen om Hem heen.
Zelfs zó sterk dat *Hij* wilde sterven voor al *hun* dood en verderf.
En toen Hij zelfs de dood te sterk bleek, en weer naar de hemel vertrok,
toen zorgde Jezus ervoor
dat al die mensen die hun heil zochten bij Hem
met deze zelfde Geest van Hem werden bezielde.
En dus gingen leven, zoals ze nog nooit hadden gedaan.
Niet meer het leven némend, naar zich toehalend, van een ander.
Maar juist al maar gévend, gunnend,
vol van de liefde die God zelf in hun hart had uitgestort. (Rom.5:5)

*

Tja, maar is dit toch allemaal niet een beetje té mooi voorgesteld?
Want ... is deze gemeente zo?
Zijn jullie die vanmorgen je geloof belijden zo?
...
Het mag dan misschien tóen even zo hebben gewerkt.
Maar vandaag? Kijk ook eens naar christenen in de politiek deze week...

Misschien ben je hier zelf juist wel enorm in teleurgesteld.
Gekwetst. Juist door mensen van de kerk.
Ze weten het allemaal zo goed, maar er naar léven... ho maar.

Ja, wreekt zich hier juist ook niet al dat gepreek over genade?
Vroeger was 't tenminste duidelijk: dit was de wet, en zó moest je leven.
En zo niet, dan werd je door de kerkenraad aangepakt...

Weet u?

In de tijd van Jezus ging dit precies zo!

Pal nadat Jezus deze sterke uitspraak van onze tekst heeft gedaan,

zijn er sommigen diep onder de indruk:

dit moet wel de profeet zijn!

anderen concluderen dat Jezus inderdaad de messias is,

degene die hemels leven op aarde brengt.

Maar er zijn er ook die hun bedenkingen hebben.

En sommigen zijn nu zelfs helemaal met Jezus klaar:

een beetje bijbelkenner gelooft dit toch zeker niet?

Alleen die mensen die toch al niet de wet serieus nemen...

ja, die drinken Jezus' woorden gretig in –

Godgeklaagd, dat is het!

En zo ontstaat er daar al meteen een enorme spraakverwarring.

De mensen liggen met elkaar overhoop.

Het mooiste feest eindigt in een anti-climax.

Maar ... niet omdat Jezus niet waarmaakte wat Hij zei!

Het probleem is dat de mensen niet in Hem geloven.

Met elkaar in discussie gaan, praten óver Jezus, positief of negatief,

maar in ieder geval niet bij Hem komen

om te drinken van Zijn hemelse liefde,

en daar hun diepste dorst mee te lessen.

Hoe vaak is dat ook vandaag niet het geval?

Binnen de kerk: tal van meningsverschillen die de toon zetten,

in plaats van de eenheid bewaren die de Geest geven wil,

omdat je samen leeft van Gods onverdiende goedheid door Jezus.

Buiten de kerk trouwens net zo goed: almaar kritisch blijven,

allang je mening klaar hebben, en Jezus nooit echt de kans geven.

In al dat geharrewar na Jezus' boodschap is er daar één die de goede richting wijst.

Het is Nikodemus.

Al eerder had hij in het geheim contact met Jezus gezocht.

Gaf zich trouwens nog niet zomaar over aan Hem.

Daarvoor was ook hij teveel gepokt en gemazeld in de kerk.

Maar hij nam in ieder geval wel de moeite

om met Jezus in gesprek te gaan.

En deze zelfde Nikodemus geeft hier als enige de goede richting aan.

"Jongens, even nuchter nu,

onze wet veroordeelt iemand toch pas

als hij gehoord is

en als bekend is wat hij heeft gedaan?"

Oftewel: luister nou eerst eens goed naar wat Hij zegt.

Hebben jullie er al eens serieus kennis van genomen?

Anders is het wel érg makkelijk om Hem aan de kant te schuiven.

Zeker ook als kerk.

Wil je werkelijk een kerk worden die leeft?

Waar pure liefde gevonden wordt, en echte bewogenheid met elkaar?

Focus je dan niet langer op de wet – want juist dán ben je vervloekt!

Daar valt op geen enkele manier heil van te verwachten.

Hoe goed die wet ook is, maar het is de dóód in de pot.

Doe dit, doe dat, en je zult leven?

Vergeet het maar!

Hoe wordt de kerk gebouwd, volgens Efeziërs 4:13?

Door ons geloof en door onze kennis van de Zoon van God.

Dán vorm je een eenheid, vanuit de liefde van Christus.

Dán gaat je leven veranderen, naar het voorbeeld van Christus.

Zoals Hij zelf ook op een ander moment heeft gezegd:
kom allemaal nou bij Mij,
als je vermoeid bent, en uitgeput door alles wat moet, en hoort...
kom bij Mij, dán vind je rust,
leer van Mij, dán komt er pas echte liefde in je hart.

*

Daarom, broeders en zusters, en ieder die hier vanmorgen is:
wil je echt leven?
Neem je geen genoeg meer met minder?
Ben je klaar met alle onoprechtheid, jaloezie, elkaar de maat nemen...?
Groeit in je wellicht ook de angst door al het kwaad om je heen?
Neem dat serieus,
en zie hoe steeds meer het leven erdoor wordt vernietigd.
Steek je kop niet langer in het zand.
Maar beseef dat dit 'm dus niet wordt.
Dat deze wereld inderdaad z'n ondergang tegemoet gaat.

Maar stel juist daarom vanaf nu Jezus in jouw leven centraal.
Niet maar als goed persoon.
Of iemand die best wel goede dingen heeft gezegd.
Maar als degene die je verlossen wil van het kwaad.
De enige waardoor je dorst definitief wordt gelest.
Het begint vandaag in je hart.
Vanuit dat hart stroomt het uit naar je omgeving.
En eens is de hele wereld hiervan vol.
Zou je juist hier dan niet uit alle macht voor gaan?

Of beter: in alle rust?
Zoals volgende week die tafel hier weer staat.
Ook jullie mogen er dan aan.

En je mag het heel tastbaar naar je toehalen:

Jezus, als de redder van je leven.

En je mag het voelbaar bij je naar binnen laten komen:

Jezus' liefde, als dé drank waardoor je dorst naar het leven wordt gelest.

Kom zo tot rust bij Hem.

En verlang er dan naar dat Hij je hele leven verandert.

Sta daar maar bij stil, als je eet van dat brood en drinkt uit de beker:

Vul mij zo alstublieft met Uzelf.

Uw geduld.

Uw goedheid.

Uw zelfbeheersing.

Uw bewogenheid met de ander.

Leef zo komende week toe naar het avondmaal.

Niet om maar weer vergeving te krijgen voor je zonden.

Maar om Hém te krijgen.

Dat geldt ook voor alle kinderen en jongeren in de kerk.

En ook u of jij als je hier als gast bent vanmorgen.

Zorg dat je veel hoort over wie Jezus is, en wat Hij allemaal heeft gedaan.

En maak dan, als je leven je lief is, een keus, net als deze 5 jongeren:

Heer, ik kom tot U,

neem mijn hart, verander mij...

want Heer, ik heb ontdekt, dat als ik aan uw voeten ben,

trots en twijfel wijken voor de kracht van Uw liefde.

Houd mij alstublieft vast, laat steeds weer Uw liefde stromen,

als één grote rivier van leven, ook in en uit mijn hart!

Amen.